

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוק 2010
8892-08

מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א נ' נסר אלדין

הדסה נאור

השופט

מ.י. מדור תביעות פלילי ת"א

התובע

- נגד -

יונס נסר אלדין ע"י ב"כ עו"ד שי רודה

הנתבע

החלטה

החלטה

הנאשם, יליד 1963, שימש, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, כמנהל אזור תל-אביב, באגף למניעת פשיעה, במשרד לביטחון פנים, והמתלוננת הועסקה במקום כמרכזת ארצות חבר העמים.

בעקבות הסדר טיעון, שנערך בין המאשימה לנאשם, במסגרתו תוקנו עובדות כתב האישום, בידיעת ובהסכמת המתלוננת, הודה הנאשם כי בתאריך 24.10.07 סמוך לשעה 11:00, במקום עבודתם המשותף, במשרד לביטחון פנים, בעטיו של ויכוח שפרץ ביניהם, איים על המתלוננת בכך שאמר לה לשתוק שאם לא כן "יפרק אותה" והמשיך וקיללה, לאחר שנעמד בצורה מאיימת סמוך אליה. מספר דקות מאוחר יותר חזר לחדרה של המתלוננת והמשיך להשמיע איומים לעברה. המתלוננת שחשה מאוימת על ידו ביקשה ממנו לצאת מחדרה אך הוא סרב ולפיכך הדפה אותו המתלוננת, כדי שייצא, באמצעות דלת חדרה ומשהצליחה נעלה את הדלת.

הנאשם לא הרפה והשיג את גבול חדרה של המתלוננת בכך שדחף את דלת חדרה, עד שיצאה מצריה ונפתחה, נכנס לחדר, התקרב למתלוננת וסטר לה שתי סטירות חזקות על ראשה.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

הנאשם גם הודה כי כתוצאה מהסטירות שסטר בראשה של המתלוננת נחבלה האחרונה, אך לא הודה באופי החבלות שנגרמו לה, כפי שאלה תוארו בכתב האישום המתוקן והמאשימה הודיעה כי בנסיבות אלה תבקש להוכיח את החבלות שנגרמו באמצעות עדותה של המתלוננת.

לאור הודאתו בעובדות כתב האישום, ומשהוסכם בין הצדדים על קבלת תסקיר שיבחן גם את שאלת הרשעתו של הנאשם, אף שהמאשימה הצהירה כי עמדתה להרשעה, קבעתי, באותו מעמד, שבמעשיו עבר הנאשם את העבירות כדלקמן:

עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק")

עבירה של אימים, על פי סעיף 192 לחוק

עבירה של הסגת גבול פלילית, על פי סעיף 447(א) לחוק.

נמנעתי מהרשעתו, באותו שלב, והוא הופנה לשירות המבחן לצורך הכנת והגשת תסקיר.

שירות המבחן הניח תסקיר בו פירט בהרחבה את נסיבותיו האישיות של הנאשם מהן ניתן ללמוד כי מדובר בנאשם כבן 47, אשר בעברו שירת סדיר כקצין בגולני לאחריו המשיך לשרת בשירות קבע, כשבתפקידו האחרון שימש כסגן מפקד החטיבה. כיום הוא פנסיונר של צה"ל, אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות של משרד הביטחון לאחר שהוכר כסובל מהפרעת פוסט טראומה שהתפתחה במהלך שירותו הצבאי, בעקבות השתתפותו בלחימה וחשיפתו לאירועים קשים וטראומטיים, כפי שאף עולה מחוות דעת פסיכיאטרית, שנערכה על ידי פרופ' דר' עמיחי לוי בשנת 1998.

בהתייחסו לעבירה קיבל הנאשם אחריות לביצועה והביע בפני קצינת המבחן חרטה וצער בגין הסתבכותו בה והשלכותיה הרגשיות על המתלוננת, בנוסף למחירים האישיים ששילם, בכך שעבודתו במקום האירוע הופסקה, בעקבות המקרה, וחשש שהרשעתו בדין עלולה לגרום להפסקת העסקתו, כמדריך במכינה הקדם צבאית "כרם אל" שם הוא אמור להתחיל לעבוד, כפי שעלה ממסמך מספטמבר 2010, שהוצג בפני קצינת המבחן, המעיד על קבלתו לעבודה שם.

להערכת שירות המבחן, התנהגותו של הנאשם, באירוע נשוא כתב האישום, "משקפת סף גירוי נמוך ונטייה להגיב באימפולסיביות במצבים בהם חווה זלזול ופגיעה בכבודו" כשתגובתו זו יכולה, להערכתם, להיות ביטוי להפרעה הפוסט טראומטית ממנה הוא סובל.

לסיכום התרשם שירות המבחן שמדובר באדם שניהל בדרך כלל אורח חיים נורמטיבי ושלא מדובר באדם בעל מאפייני אישיות עבריינית. יחד עם זאת התרשמו מנטייה להגיב באימפולסיביות, ללא הפעלת שיקול דעת מתאים, במצבים בהם חווה פגיעה בדימוי העצמי.

חרף העובדה שהנאשם לא המציא אישורים המצביעים על אפשרות לפגיעה קונקרטיית בהעסקתו, באם יורשע, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעתו בדין משום שלהתרשמותם "הרשעתו בדין עלולה להוות עבורו פגיעה רגשית בעיקר לאור מאמציו לאורך השנים לנהל אורח חיים נורמטיבי על אף קשייו הרגשיים", לצד זאת המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם צו של"צ כעונש חינוכי קונקרטי.

ב"כ הנאשם ביקש לחזק את התרשמות שירות המבחן באמצעות שורה של עדי אופי שהזמין, בהם שניים שהעידו על היכרותם עם הנאשם במסגרת שירותם הצבאי המשותף ושניים אחרים שהעידו על היכרותם אותו ממקום עבודתו האחרון, שם ביצע את העבירה עליה הוא נותן את הדין.

תת אלוף חסון חסון, המשמש כיום כמזכיר הצבאי של נשיא המדינה, העיד על היכרותו את הנאשם כאדם וכלוחם, סיפר על גבורתו של הנאשם בקרב ותרומתו להצלת חייהם של מפקדים בכירים בצה"ל ממוות, בגופו ובתושייתו וציין כי מדובר ב"איש מאד ערכי, הגון, ישר כמו סרגל והכי מאפיין אותו זה נשמתו הטהורה, רוחב לב אדיר".

דר' חזי יוסף, דר' לחינוך, מנהל מוסד חינוכי המטפל בהתנהגויות סוציאליות לצעירים, סיפר בהתרגשות על פגישתו הראשונה עם הנאשם במהלך היערכות לקראת מלחמת לבנון הראשונה, כששניהם היו לוחמים בגולני והוא שימש כמפקדו של הנאשם והצביע על נפשו העדינה של הנאשם, התנהלותו המחושבת, הרגועה והאחראית של הנאשם במצבי לחץ.

חזי אבידור, עבד בתקופה הרלוונטית עם הנאשם והמתלוננת במשרד לביטחון פנים והיה עד לאירוע, תיאר את הנאשם כאדם עם נשמה טובה וטהורה שנתן את כל כולו לעבודה ותמיד היה נכון לעזור ולסייע לכל אחד בין אם זה היה קשור לעבודה ובין אם לאו.

אילני אבבה-קמפינו, חברתם לעבודה של הנאשם והמתלוננת במשרד לביטחון פנים, תיארה את הנאשם, על פי היכרותה עמו בתקופה בה עבד במקום כשנה ו-4 חודשים כאדם עם המון יושרה, שניתן היה ללמוד ממנו על נתינה ללא בקשה לתמורה.

כל העדים ציינו כי המעשים המיוחסים לנאשם באירוע האלימות אינם מאפיינים אותו, עומדים בסתירה לאופיו וחריגים להתנהלותו בדרך כלל.

המתלוננת, היא לבדה עמדה מול סוללת עדי ההגנה והעידה בהתרגשות על החוויה הקשה שעברה ועל החבלות הפיזיות והנזקים הנפשיים שנגרמו לה כתוצאה ממעשיו של הנאשם כלפיה ביום האירוע.

על פי תיאורה, כתוצאה ממעשיו של הנאשם נלקחה לחדר המיון בבית"ח איכילוב, כשהיא פגועה ומושפלת, סובלת מסחרחורת, כאבי ראש וצוואר, שם נתקלה באמצעי התקשורת שהוסיפו על פגיעתה הנפשית ודרדרו אותה. בהגיעה הביתה החלה להקיא והמשיכה בכך לאורך כל הלילה, לפיכך נלקחה למוקד לילה של קופ"ח מכבי שם מצאו שעברה זעזוע מח והיפנו אותה לאשפוז לבית החולים וולפסון, שם שהתה באשפוז בין התאריכים 25-28.10.07, כשהיא סובלת מסחרחורת וסייטי לילה, ומתעוררת בצרחות ועקב כך שוחררה מבית החולים עם תרופות פסיכיאטריות נוגדות דיכאון ואובחנה כסובלת מתסמונת פוסט טראומה. עד אמצע חודש אפריל 2009 הייתה מטופלת אצל פסיכיאטר כשבתחילת חודש אפריל אושפזה עקב התסמונת הפוסט טראומטית. בנוסף הייתה מטופלת תקופה ארוכה אצל ניירולוג בטיפול תרופתי וביצעה בדיקות שונות, כשגם ראייתה נפגעה כתוצאה מהאירוע.

אך פגיעתה לדבריה לא הסתכמה רק בחבלה הפיזית ובפגיעה הנפשית, אלא גם תעסוקתה והקריירה שלה נפגעו, כשזמן קצר לאחר האירוע פוטרה, לאחר שיחסייה עם מעסיקה נפגעו כתוצאה ממה שאירע מה שהוסיף לדרדר במצבה הנפשי.

ב"כ הנאשם התנגד לבקשת המאשימה להגיש מסמכים רפואיים הנוגעים למצבה הרפואי של המתלוננת, ובחקירתו הנגדית את המתלוננת לא חלק למעשה על טענותיה על החבלות הפיזיות והנפשיות שנגרמו לה ועל הפגיעה בתעסוקתה, כתוצאה ממעשיו של הנאשם כלפיה.

ב"כ הנאשם הגיש גם את הודעות המתלוננת, הנאשם ועדת ראייה לאירוע, ומהן למדתי על נסיבות ביצוע העבירה וכי גרסת הנאשם בהודעתו משתלבת עם התרשמות שירות המבחן ולפיה התפרצותו האלימה כלפי המתלוננת נבעה מתחושתו כי האחרונה פגעה בכבודו, לא נהגה כלפיו בדרך ארץ והתייחסה אליו בזלזול, או כדבריו "היא קנטרה אותי במשך חודשים. אני בן אדם עם כבוד...אני הרגשתי פגיעה בכבוד שלי".

חרף המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשם, הודאתו של הנאשם, הבעת החרטה והעדר עבר פלילי, עתרה המאשימה להרשיעו, כשלטענתה, באיזון בין אופי העבירה, חומרתה ונסיבותיה, כמו גם הנזק הפיזי והנפשי שנגרם למתלוננת, מצד אחד, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו המפואר והתנהלותו בדרך כלל, מצד שני, יש לתת משקל בכורה לאינטרס הציבורי, ולהעדיפו על פני האינטרס של הנאשם, וכשאין הוא עומד בתנאי הלכת רומנו וכתב, המאפשרים סיום הליך פלילי ללא הרשעה, גם משום שלא הוצג כל מסמך המעיד על פגיעה קונקרטיה בעתידו.

מנגד, עתר ב"כ הנאשם לאמץ את המלצת שירות המבחן, מהטעמים המנויים בתסקיר, ובנוסף בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, על רקע סכסוך שהתפתח בינו לבין המתלוננת ומאבק הכוחות שהיה ביניהם, שהתבטא בקנטור וזלזול של המתלוננת בנאשם לאורך זמן עד להתפרצותו נגדה ביום האירוע, כשהטריגר היה הדיפת הנאשם עם הדלת של חדרה של המתלוננת, במצב שהנאשם לא יכול היה לכבוש את דחפיו וביצע את אשר ביצע, וכן בהתחשב באישיותו ותרומתו למדינה, כפי שהצטיירה דמותו מעדויות עדי האופי שהובאו מטעמו, ונכח חריגות המעשה באורחות חייו של הנאשם.

לטענתו, הנאשם עומד בכל הקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב, אין לו עבר פלילי, ניהל ומנהל אורח חיים נורמטיבי, הסיכויים שיעבור עבירה נוספת הינם אפסיים, כשהרשעה תמנע ממנו הליך של שיקום, כשרק לאחרונה חזר לעבוד במכונה הקדם צבאית והרשעה תביא להפסקת עבודתו.

לתמיכה בטענתו כי ראוי להימנע מהרשעת הנאשם במקרה זה הגיש ב"כ הנאשם ארבע החלטות, שניתנו על ידי מותבים שונים, כולן בגין עבירות אלימות שהסתיימו באי הרשעה.

הכלל הוא כי אדם בוגר העובר עבירה, יש להרשיעו בדין והימנעות מהרשעה היא חריג לכלל זה.

בר"ע 432/85, גדעון רומנו נ. מ", קבע כבוד השופט שמגר:

"בעקבות ההודאה בעובדות או בעקבות המסקנה השיפוטית שעבירה פלזנית הוכחה כדבעי, לאור הראיות שהובאו בפני בית המשפט, גם באה בד"כ ההכרעה, לפיה יש להרשיע את הנאשם. רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר, בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין, לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית המשפט לפעמים בחלופה של הטלת מבחן ללא הרשעה".

בע"פ 2083/96, כתב נ. מ", נקבעו קריטריונים מנחים להטלת צו מבחן ללא הרשעה.

כבוד השופט דורנר קבעה כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים:

"ראשית, על הרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים, על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

כבוד השופט ש. לזין חזר על הכלל לפיו יש להרשיע נאשם שעבר עבירה והתווה קווים מנחים ומדריכים על פיהם ישקול בית המשפט אם ראוי לנקוט בחריג ולהורות על סיום ההליך הפלילי ללא הרשעה, כאשר על כפות המאזניים עומד מחד עניינו של הנאשם בשיקומו ומאידך, עומד האינטרס הציבורי.

בין השיקולים שמנה, המתייחסים לשיקומו של הנאשם, עומדים השיקולים הבאים: האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם, חומרת העבירה והנסיבות בהן בוצעה, מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד, מידת הפגיעה של העבירה באחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או שמדובר בהתנהגות מקרית, יחסו של הנאשם לעבירה, האם הוא נוטל אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה, משמעות הרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעת הרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

מנגד, ציין את השיקולים שבאינטרס הציבור, ששמים את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה ועל האפקט הציבורי של ההרשעה.

גם בפסיקה מאוחרת יותר חזר בית המשפט העליון והדגיש את עליונותו של האינטרס הציבורי, שבהרשעה, על פני שיקולי השיקום של הנאשם הבוגר שנמצא אשם בביצוע עבירה ואת החריג שבהימנעות מהרשעה, כשהרציונל העומד בבסיס קביעת כלל נוקשה זה הוא הצורך בקביעת מדיניות ענישה שוויונית וכך קבעה כב' השופטת פרוקצ'יה בע"פ 2669/00 מ"נ. פלוני:

"מושכלות ראשונים הם כי דרך כלל, בית משפט אשר קבע כי נאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו ירשיעו בדיון. ככלל, משנמצא כי אדם עבר עבירה, מתחייב כי ההליך הפלילי כנגדו ימוצה בדרך של הרשעתו וענישתו, ומציאות זו עומדת ביסוד הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. לכלל זה – כאשר הוא מוחל על נאשמים בגירים – נמצא חריג בדמות ההסדר שבסעיף 71א לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ושלפיו רשאי בית המשפט, גם כאשר מצא שנאשם ביצע עבירה, להימנע מהרשעתו וליתן בעניינו צו שירות לתועלת הציבור, נוסף על מבחן או בלעדיו. משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראייה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים.

כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו וביניהם – טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה.

באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

הנטל לשכנע את בית המשפט ששיקולי השיקום של הנאשם, המצדיקים חריגה מהכלל, גוברים על השיקולים שבאינטרס הציבורי מוטל על כתפי הנאשם.

בחנתי האם עמד הנאשם בנטל המוטל עליו לשכנע כי מתקיימים במקרה זה שני התנאים המצטברים, שנקבעו בהלכת כתב, גם על פי המבחנים שמנה כב' השופט ש. לוי, שבכוחם להביא למסקנה, שבנסיבות המקרה ראוי לעשות שימוש בסמכות הנתונה לסיים את ההליך הפלילי שלפניי על דרך של שיקום ללא הרשעה.

התנאי הראשון - חשש לפגיעה חמורה בנאשם -

שירות המבחן מצא שלא הוכח בפניו כי תהא בהרשעתו של הנאשם בדיון פגיעה קונקרטיה וממשית בתעסוקתו והמלצתו להימנע מהרשעה התבססה על החשש שהרשעתו בדיון "עלולה להוות עבורו פגיעה רגשית", כששוב נדמה שהמוטו הוא שלא לפגוע בכבודו של הנאשם, פגיעה שעמדה בבסיס ביצוע העבירה עליה הוא נותן את הדין.

גם במסגרת הטיעונים לעונש, לא הוצגה לפניי כל ראייה המצביעה על אפשרות קרובה לוודאי שתעסוקתו של הנאשם, ומכאן ששיקומו עלול להיפגע פגיעה חמורה.

התנאי השני – סוג העבירה ונסיבות המקרה -

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

הנאשם, כאמור לעיל, נמצא אשם בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, איומים והסגת גבול פלילית, כנגד חברתו למקום העבודה.

על אופי התקיפה ועוצמת הסתירות שניחתו על ראשה של המתלוננת מידי הנאשם, ניתן ללמוד מדברי הנאשם עצמו בהודעתו במשטרה, כשהקפיד להדגיש ששתי הסתירות שסטר למתלוננת "היו מכל הלב" קרי: במלוא העוצמה של גבר, שחבריו העידו עליו שהיה לוחם ללא חת, כשאל התקיפה הפיזית התלוותה גם אלימות מילולית שהתבטאה בקללות ואיומים קולניים על המתלוננת, ובנוסף הדיפת דלת חדרה, מאחוריה הסתתרה בחדרה מפניו, עד שנעקרה מצירה.

עבירות אלימות בכלל, וודאי כאלה הגורמות חבלות לקורבן מעשה האלימות, הינן עבירות חמורות, המחייבות תגובה עונשית ממשית ומשמעותית.

כבודו של הנאשם במקומו מונח, וכל אחד צריך להקפיד בכבודו של חברו, אך איבוד השליטה של הנאשם, מפאת הפגיעה בכבודו, עד כדי הפגנת אלימות מילולית ופיזית לא מבוקרת כלפי המתלוננת, חרג מכל נורמת התנהגות מקובלת וסבירה, לא עמד ביחס ישר וסביר למעשיה והתבטאויותיה כלפיו, אף על פי גרסתו בהודעתו במשטרה, ומפניו צריך להרתיע את היחיד ואת הרבים.

פגיעה רגשית בנאשם או פגיעה בדימויו העצמי, כתוצאה מהרשעה, אינו יכול להוות משקל נגד למעשיו, ולעמוד כשיקול מכריע להימנעות מהרשעה במקרה זה, כשמנגד עומדת מידת הפגיעה הקשה במתלוננת, שכמו שהתרשמתי, מהתנהלותה במהלך המשפט, כשהקפידה להתמיד להתייצב כמעט לכל דיון, מאישיות נוקשה, החלטית, נחרצת ואסרטיבית, יכולתי גם להתרשם, בעת שהעידה לפניי, מפן נוסף באישיותה, מחולשתה, ממידת פגיעותה ומהזעזוע שגרמו לה מעשיו של הנאשם. קווי אישיות אלה עומדים לכאורה בסתירה זה לזה, אך דומה שדווקא, במקרה של המתלוננת, הם נובעים ומשלימים האחד את השני, כשבטיחונה העצמי עורער במידה רבה ובאופן קשה, בעקבות התפרצותו האלימה של הנאשם כלפיה, הן מילולית והן פיזית, שגרמה לפגיעתה הנפשית, כפי שתואר על ידה וכפי שניתן היה להתרשם.

לאור הכלל הנקוט לפיו הימנעות מהרשעה תיעשה רק במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה, בחנתי האם אכן הנזק הצפוי לנאשם אם יורשע הוא כזה שמטה את הכף לכיוון העדפת האינטרס שלו על פני האינטרס הציבורי, הכולל היבטים שונים שבמדיניות הענישה, בהם אחידות הענישה, שיקולי הרתעה וגמול.

מלאכת האיזון אינה קלה, אולם במקרה זה מצאתי שסוג העבירות בהן נמצא הנאשם אשם, נסיבות ביצוען, והנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מהן, כשמנגד לא הוכחה פגיעה ממשית וקונקרטיה בשיקומו של הנאשם, אינו מאפשר לוותר בנסיבות המקרה על הרשעה מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים, בהם גמול והרתעה.

לפיכך, לא אוכל לאמץ את המלצת שירות המבחן, מתוך ששיקולי בית המשפט אינם חופפים בהכרח את שיקולי שירות המבחן, שכן בית המשפט מופקד על הראייה הכוללת, ועל ההלימה בין חומרת המעשה לבין תוצאותיו, המכילה גם את אלמנט הגמול וההרתעה הכללי, ואינו מצטמצם בראייתו את שיקום הנאשם ומידת הפגיעה הרגשית בו בלבד.

בנסיבותיו של המקרה שלפניי, יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבורי ולהבהיר באופן חד את המסר הנורמטיבי, המגנה בכל תוקף אלימות מכל מין וסוג שהוא, יהא הרקע לו אשר יהא, על פני השיקול האישי של הנאשם, המצטמצם כדי פגיעה בתדמיתו בלבד.

לאור כל האמור לעיל החלטתי לדחות את בקשת ב"כ הנאשם להימנע מהרשעתו בדיון. נסיבותיו האישיות של הנאשם, כפי שעלו מהתסקיר ומעדויות חבריו לנשק ולעבודה, עברו הנקי, ההודיה המיידית, הבעת

הצער, החרטה, נטילת האחריות, והנזק הצפוי להיגרם לו עקב הרשעתו, ישקלו לכף הזכות של הנאשם במסגרת שיקולי הענישה.

ניתנה היום, י"ג חשון תשע"א, 21 אוקטובר 2010, בהעדר הצדדים.